

Sygn. akt *IC 518/12*

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 lutego 2014 roku

Sąd Rejonowy dla Warszawy Śródmieścia w Warszawie I Wydział Cywilny

w następującym składzie:

Przewodniczący: SSR Aleksandra Różalska - Danilczuk

Protokolant: Justyna Ciechomska

po rozpoznaniu w dniu 13 lutego 2014 roku w Warszawie

sprawy z powództwa D. M.

przeciwko (...) S.A w S.

o zapłatę

1. zasądza od pozwanego (...) S.A na rzecz powoda D. M. kwotę 29.000 zł (dwadzieścia dziewięć tysięcy złotych) z ustawowymi odsetkami od dnia 21 lutego 2008 roku do dnia zapłaty,
2. ustala odpowiedzialność pozwanego (...) S.A w S. względem powoda D. M. za szkody będące zastępstwem wypadku komunikacyjnego z dnia 21 stycznia 2008 roku mogące powstać w przyszłości,
3. zasądza od pozwanego (...) S.A na rzecz powoda D. M. kwotę 5.072,40 zł (pięć tysięcy siedemdziesiąt dwa złote 40/100) tytułem zwrotu kosztów procesu,
4. nakazuje zwrócić pozwanemu ze Skarbu Państwa (Kasa Sądu Rejonowego dla Warszawy Śródmieścia) kwotę 216,36 zł (dwieście szesnaście 36/100) tytułem różnicy między kwotą pobraną a należną,
5. nakazuje pobrać od pozwanego (...) S.A w S. na rzecz Skarbu Państwa (Kasa Sądu Rejonowego dla Warszawy Śródmieścia) kwotę 430,50 zł (czterysta trzydzieści złotych 50/100) tytułem zwrotu wydatków poniesionych w sprawie

Sygn. akt IC 518/12

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 20 stycznia 2012 roku D. M. wniósł o zasądzenie od (...) S.A. kwoty 29.000 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 21.02.2008 r. do dnia zapłaty oraz o ustalenie odpowiedzialności pozwanego za szkody mogące powstać w przyszłości. Ponadto wniósł o zasądzenie od pozwanego na jego rzecz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego, w tym kwoty 17 zł tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa.

Żądana przez pozwanego kwota stanowić miała kwotę dopłaty zadośćuczynienia za krzywdę, której doznał powód w wyniku wypadku drogowego z dnia 21 stycznia 2008 roku.

W odpowiedzi na pozew (...) S.A. wniosło o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenia na jej rzecz kosztów postępowania w tym kosztów zastępstwa procesowego.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 21 stycznia 2008 roku doszło do wypadku drogowego, w którym kierujący samochodem osobowym S. (...) nr rej. (...) na skutek niezachowania szczególnej ostrożności przy wyprzedzaniu i nie upewnienia się czy ma dostateczne miejsce do wyprzedzania, doprowadził do zderzenia z samochodem powoda, D. M., jadącym z kierunku przeciwnego. Sprawcą wypadku był J. B., który ubezpieczony był od odpowiedzialności cywilnej w (...) S.A.

W wyniku wypadku D. M. doznał urazu skrętnego kręgosłupa szyjnego, stłuczenia klatki piersiowej, stłuczenia kolana lewego, ran łokcia prawego oraz ran ręki prawej. Łączny uszczerbek na zdrowiu został wyliczony przez biegłego sądowego ortopeda traumatologa na 20 % w tym 9 % za uraz skrętny kręgosłupa, 2 % za uraz kolana lewego, 4 % za bliznę skóry kolana oraz pourazową chondromalację stawu Rzepkowo – udowego i związane z tym dolegliwości bólowe, 2 % za bliznę wyrostka łokciowego i utrzymującą się tkliwość tej okolicy, 1 % za blizny ręki prawej i 2 % w związku z utrzymującą się tkliwością okolicy przyczepu żebra II i III od mostka oraz uszczerbek w wysokości 9 % wyliczony przez biegłego sądowego neurologa (dowód: opinia biegłego ortopedy traumatologa- k. 145-146 oraz opinia biegłego neurologa – k.230)

Powód odczuwa dolegliwości bólowe kolana, głównie podczas wysiłku nasilone wieczorem i w chwilach wolnych. Powód jako chirurg- ortopeda podczas operacji, które wykonuje na stojąco odczuwa duszność klatki piersiowej i powracające bóle kolana. (dowód: zeznania świadka M. M.– k. 132-133, zeznania powoda – k.75)

(...) S.A. wypłaciło D. M. z tytułu zadośćuczynienia za doznaną krzywdę łącznie kwotę 6.000 zł.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie okoliczności, które nie było sporne między stronami, dokumentów zgromadzonych w aktach sprawy, w tym opinii biegłych sądowych ortopedy traumatologa oraz neurologa. Opinie sporządzone przez biegłych były pełne i wyczerpująco odpowiadały na postawione pytania. Sąd oparł się też na zeznaniach świadka M. M. oraz powoda, którym dał wiarę. Zeznania świadka były szczerze, spójne i korespondowały z pozostałym materiałem dowodowym zebrany w niniejszej sprawie. Sąd dał również wiarę zeznaniom powoda, który mówił szczerze i jasno. Sąd nie znalazł podstawy by odmówić jego zeznaniom waloru wiarygodności.

Sąd zważył co następuje:

Powództwo, jako zasadne, zasługuje na uwzględnienie w całości.

Pozwany nie kwestionował swojej odpowiedzialności z tytułu zadośćuczynienia za krzywdę. Twierdził jednak, że wypłacona kwota 6.000 zł jest całkowita i adekwatna do stanu faktycznego w przedmiotowej sprawie, powołując się na medyczną konsultację opisową z dnia 5 stycznia 2011 roku gdzie wskazano, iż przedział stopnia uszczerbku wynosi 0,5. Pozwany poddawał w wątpliwość aby podawany uszczerbek w charakterze spłycenia lordozy szyjnej był konsekwencją wypadku, ponieważ w ocenie pozwanego jest to zwyrodnienie a nie skutek urazu.

Zgodnie z art. 805 § 1 kc przez umowę ubezpieczenia ubezpieczyciel zobowiązuje się w zakresie działalności swego przedsiębiorstwa, spełnić określone świadczenie w razie zajścia przewidzianego w umowie wypadku, a ubezpieczający zobowiązuje się zapłacić składkę. Natomiast jak stanowi art. 822 § 1 kc przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo ubezpieczony.

W rozpoznawanej sprawie kwestia odpowiedzialności pozwanego nie była przedmiotem sporu. Sporna pozostawała wysokość zadośćuczynienia wypłaconego powodowi za krzywdę związaną z wypadkiem w którym brał udział.

Art. 445 1 kc stanowi, iż w razie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia sąd może przyznać poszkodowanemu odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę. Zadośćuczynienie stanowi formę rekompensaty pieniężnej z tytułu szkody niemajątkowej. Podstawą żądania z art. 445 kc jest doznana krzywda niemajątkowa w postaci ujemnych przeżyć związanych z cierpieniami psychicznymi i fizycznymi

pokrzywdzonego, wynikająca z naruszenia dóbr osobistych wykazanych w tym przepisie (tak SN w przeczeniu z dnia 04.07.1967r., I PR 178/69, OSN 1970, Nr 4 poz. 71).

W niniejszej sprawie bezsporne było to, iż powód doznał obrażeń ciała. Uszkodzenia ciała wywołały u powoda zarówno cierpienia fizyczne jak i psychiczne. Tym samym w niniejszej sprawie należało ustalić ich zakres oraz skutki jakie mogą wystąpić u powoda w przyszłości w związku z przedmiotowymi obrażeniami.

W tym miejscu należy podkreślić, że aby Sąd mógł dokonać w tym przedmiocie stosownych ustaleń niezbędny był dowód w postaci opinii biegłych sądowych ortopedy traumatologa oraz neurologa. Biegły ortopeda traumatolog jednoznacznie ustalił, iż trwały uszczerbek na zdrowiu powoda wynosi 20 % a biegły neurolog z punktu widzenia neurologicznego przyznał 9 % uszczerbek na zdrowiu.

Zdaniem Sądu, w wyniku wypadku powód bez wątpienia doznał cierpień fizycznych. Związane one były nie tylko z momentem samego wypadku i czasem następującym bezpośrednio po nim, ale mają skutki aż po dziś dzień.

Powód nadal odczuwa skutki wypadku poprzez duszności klatki piersiowej i ból kolan. Konsekwencje wypadku mają dla powoda duże znaczenie, ponieważ praca którą wykonuje (chirurg ortopeda) wymaga od niego dobrego stanu zdrowia, a urazy doznane przez powoda prognozują pogorszenie zdrowia.

Określając zadośćuczynienie Sąd miał na uwadze, iż jest ono przede wszystkim sposobem naprawienia krzywdy. Chodzi tu o krzywdę ujmowaną jako cierpienie fizyczne, a więc ból i inne dolegliwości oraz cierpienia psychiczne, czyli negatywne uczucia przeżywane w związku z cierpieniami fizycznymi lub następstwami uszkodzenia ciała.

Celem zadośćuczynienia jest przede wszystkim złagodzenie tych cierpień. Winno ono mieć charakter całościowy i obejmować wszystkie cierpienia fizyczne i psychiczne (tak Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 3 lutego 2000 r., I CKN 969/98, niepublikowany). W judykaturze ugruntowany jest pogląd, iż przy ocenie wysokości zadośćuczynienia za krzywdę należy uwzględniać przede wszystkim nasilenie cierpień, długotrwałość choroby, rozmiar kalectwa, trwałość następstw zdarzenia oraz konsekwencje uszczerbku na zdrowiu w życiu osobistym i społecznym (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 10 czerwca 1999 r., II UKN 681/98, OSNP 2000, nr 16, poz. 626, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 15 lipca 1977 r., IV CR266/77, niepublikowany, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 18 grudnia 1975 r., I CR 862/75, niepublikowany).

Powód jest osobą aktywną życiowo i zawodowo. Doznany przez niego uraz bez wątpienia miał wpływ na jego codzienne życie, ograniczając zakres zajęć, którym powód może się podejmować. Sąd doszedł do przekonania, że niewątpliwie przeżycia związane ze stresem bezpośrednio po wypadku oraz samo leczenie były dla powoda obciążeniem fizycznym i psychicznym. Ponadto Sąd wziął również pod uwagę konieczność leczenia oraz fakt, że proces leczenia nie został jeszcze zakończony co oznacza dalsze niedogodności w życiu powoda w tym czynność zawodową.

Dlatego Sąd uznał, że kwota zadośćuczynienia w łącznej wysokości 35.000 zł stanowi odpowiednią kwotę za doznaną krzywdę i nie będzie prowadzić do nadmiernego wzbogacenia powoda. Sąd wziął pod uwagę, kwotę wypłaconą już przez pozwanego tj. 6.000 zł i dlatego uznał żądanie powoda co do całej żądanej pozwem kwoty 29.000 zł. O odsetkach Sąd orzekł na podstawie art. 481 kc w zw. z art. 817 § 1 kc.

Mając na uwadze powyższe Sąd orzekł jak w punkcie 1 wyroku.

W punkcie 2 wyroku Sąd na podstawie art. 189 kpc ustalił odpowiedzialność pozwanego względem powoda za szkody będące następstwem wypadku komunikacyjnego z dnia 21 stycznia 2008 roku mogące powstać w przyszłości.

W punkcie 3 wyroku Sąd orzekł o kosztach zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu przewidzianą w art. 98 kpc i kosztami obciążył pozwanego jako stronę przegrywającą sprawę.

Stosownie do treści art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. 2005 nr 167 poz. 1398 ze zm.) Sąd w punkcie 5 pozwu nakazał pobrać od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa kasy

Sądy Rejonowego dla Warszawy- Śródmieścia kwotę 430,50 zł (czteryście trzydzieści złotych i 50/100) tytułem zwrotu wynagrodzenia biegłego (k. 200).